

[Tang Sørensen]

for det opnåede forlig eller resultat, et resultat, som jeg finder ikke er tilfredsstillende, hverken for den danske landmand, det danske samfund eller EFs samlede landbrugspolitik.

Dorte Bennedsen (S):

Forespørgselsinstitutionen har til formål, at folketinget kan få lejlighed til at drøfte større politiske emner af vigtig karakter på et relevant tidspunkt. Men det forekommer mig mere end vanskeligt at få øje på meningen med en drøftelse af landbrugsprisforhandlingerne i maj måned, hvor en debat her i huset ikke har nogen som helst mulighed for at øve indflydelse på de faktiske resultater i Bruxelles. Men nu er forespørgslen altså anmeldt, og så må vi jo anvende en arbejdsdag på den, vel vidende, at vi har mange andre arbejdsopgaver, som i nok så høj grad burde kræve vores arbejdsindsats.

Udgangspunktet for den årlige fastsættelse af EFs landbrugspriser er Romtraktatens ord om, at fastsættelsen af landbrugspriserne skal sikre landmanden en indkomst, som ligger på linje med gennemsnitslønnen for arbejderne i det pågældende område, og at den skal sikre forbrugerne stabile forsyninger til rimelige priser. Bl. a. for at sikre stabiliteten indførte man systemet med interventionsopkøb og deraf følgende fryselagring, således at man ad den vej kunne udjævne udsving mellem gode og dårlige produktionsår. Så langt, så godt. Det var også forståeligt, at dette system ville indebære, at forbrugerpriserne aldrig ville gå helt i bund, men gevinsten skulle til gengæld være, at de heller aldrig ville ryge helt til tops.

Men her begyndte systemet at halte. Ser man tilbage over en årrække, ser man, at Ministerrådet hvert år forhøjede mindstepriserne på landbrugsvarerne, også på de områder, hvor der har været en massiv overproduktion, senest inden for mælkesektoren. Herved har man medvirket til at opmuntre til yderligere produktion, og derefter har man med fynd og klem taget fat på at debattere, hvorledes man kunne skaffe sig af med overproduktionen. Det har i denne forbindelse unægtelig ikke skortet på fantasirigdom, men derimod nok iblandt på realisme, når man skulle vurdere, hvad de europæiske forbrugere ville acceptere. Således har man i

perioder f. eks. solgt overskudsproduktioner til tredjelande til priser, der lå langt under dem, der skulle betales i fællesmarkedet.

Den egentlige, grundlæggende årsag til de problemer, vi til daglig mærker i landbrugspolitikken, er et strukturproblem, et spørgsmål om at finde frem til den rimelige størrelse på vores landbrugsbedrifter. Det er ikke et problem, som gør sig så meget gældende i Danmark, som det gør ude i Europa, hvor der findes alt for mange små og urentable landbrug.

At lægge strukturen om i det europæiske landbrug er imidlertid en stor og vanskelig opgave, som ikke lader sig løse fra i dag til i morgen, men hvis man ønsker at vinde forståelse for målsætningen i landbrugspolitikken: at sikre landmanden en rimelig indkomst og forbrugeren forsyninger til rimelige priser, gør man klogt i ikke at ville dække over eller forsvare de oplagte urimeligheder, som opstår på grund af strukturproblemerne og delvis på grund af tidligere politik ved visse prisfastsættelser.

Det ville være klog politik, hvis man åbent erkendte, at vi i en overgangsperiode, indtil strukturproblemerne er løst, til stadighed vil kunne opleve overproduktion i den ene eller den anden sektor også ud over det, som er fundet nødvendigt for forsyningssikkerheden, og hvis man erkendte, at denne overproduktion skal kunne komme forbrugerne i fællesmarkedet til gode.

Når man ser på den landbrugspolitik, som er lagt frem af den nuværende landbrugskommissær, må man åbent erkende, at der er taget fat på en række af de grundlæggende problemer. Ser man på det forhandlingsforslag, som blev fremlagt fra Ministerrådet i denne vinter, og som blev færdigbehandlet natten mellem torsdag og fredag i sidste uge, må man med glæde notere sig, at det indeholder foranstaltninger til forbedring af strukturproblemerne i Middelhavsområdet, som jo netop repræsenterer et af de store problemer i EFs landbrugspolitik.

Endvidere er der i hvert fald taget fat på problemerne med hensyn til afvikling af de monetære udligningsbeløb, som jo udgør en alvorlig økonomisk belastning for Fællesskabet. Det havde været ønskeligt, om man var gået en kende mere håndfast ind i disse problemer, men det må i hvert fald noteres, at man har taget fat på problemet.